

BÓNA LÁSZLÓ

KI SZERET
IGAZÁN?

VIS VITALIS

VIS VITALIS

2017

Felelős szerkesztő
RUTTKAY HELGA

Borítóterv
IMRE RÉKA

VIS VITALIS

© Bóna László, 2017
ISBN 978-615-5414-29-9

Tartalom

Megismertem, és már nem szeretem / 7

Megismertem és megszerettem / 63

*Hogy mondhatja, hogy szeret, amikor
nem is ismer igazán? / 133*

VIS VITALIS

*Megismertem, és már
nem szeretem*

*Első előadás – Budapest,
2016. november 30.*

VIS VITALIS

Első rész

Pontosan emlékszem, hogy mikor jutott eszembe ez a kérdés, hogy „ki szeret igazán”. Rég volt, évekkal ezelőtt. Egy ember abban kért segítséget, hogy leszokjon az ivásról. Persze azok a szereplők, akikről ebben az előadásban beszélek, mind a képzelet termékei, ha bárki fölfedez bárkivel hasonlóságot, az nem igaz.

Szóval, jól emlékszem arra, amikor ez a kérdés pontosan így jutott eszembe. A férfi bevallotta, hogy nagyon sokat iszik, főleg esténként. Ez a sok, ez naponta fél üveg tömény, vagy két üveg bor, vagy legalább nyolc sör. És azt mondta, hogy szeretne erről leszokni, de mit fog helyette esténként csinálni? Az nagyon hülyén fog kinézni, hogyha az alkohol helyett málnaszörpözni fog. Vagy almát rágcsálni. El fogja veszíteni az egyéniségét. Hogy fog elmenni a társaságba, ahová eddig inni járt? Most ezentúl azt fogja mondani, hogy almarágcsáló lett, vagy hogy rákapott a málnaszörpre? Hogy lehet ezt bevezetni egyáltalán?

Amikor újra találkoztam vele, akkor már nem ivott hónapok óta. De azt mondta, hogy attól még továbbra is gond, hogy mit csináljon azokkal az emberekkel, akikkel eddig ivott. Azokkal mi legyen? Merthogy nem tud elmenni közénk társaságba, tehát tulajdonképpen nemcsak a bortól vagy az alkoholtól függött, hanem ezektől az emberektől is. Ő vidéken dolgozik, ott is alszik, hétvégére megy csak haza a családjához. Mit csináljon esténként munka után a családjától távol egyedül? Hát eddig, ugye, munka után együtt elmentek, ittak. Most elmennek, és csak ül közöttük, gubbaszt. Nincs kedve már elmenni a társasággal. És ilyenkor a lakásán van egyedül. Jó, ott nem iszik, na de most mit csináljon, olvasson? Homeopátiás könyveket? Ez nyilvánvalóan hülyeség. Mit kezdjen ezzel a helyzettel? És ha otthonról elkezd sms-eket küldeni, meg facebookozni, érzi, hogy ez egy újabb függőség, ezt sem kéne csinálni, mit csináljon? Neki ezek az emberek a társasága, akikkel eddig inni járt. *És ezek az emberek, ezek...* – mondta, és elhallgatott. Nem mondta ki, hogy ők szeretik és ő szereti őket. És akkor azt találtam mondani, hogy most érdemes elgondolkodni, hogy végül is ki szereti őt igazán. *Neeee, ez nagyon durva kijelentés. És mit jelent ez?* – kérdezte. Hogy végül is, ahová eddig eljárt, akikkel eddig együtt ivott, akikkel együtt jól volt,

ők voltak-e azok, akik őt igazán szeretik? Tehát most azzal, hogy elhagyta az alkoholt, nemcsak az a kérdés, hogy van-e akaratereje megállni, hogy igyon, hanem az is kérdés, hogy akkor kikkel milyen érzéseit osztja meg, hogy valójában mi az ő társasága, hogy ezek az emberek, akikkel idáig együtt volt, igazán szerették-e, és akkor most mégiscsak issza az alkoholt tovább, mert ez összeköti azokkal, akik igazán szeretik...

Ki szereti önt igazán?

Hát a családom, az biztos nem – mondta a megismételt kérdésre. – Hát akkor ki marad? Ha az alkoholt nem fogom szeretni, akkor már ezeket az embereket se, és akkor ki marad? Mert hát a családomban csupa viszály van. A fiaim most úgy néznek rám, mint egy alkoholistára, állandóan veszekszünk, tehát már rég elmúltak a családi kapcsolataim. Újra kéne gondolnom, hogy mégiscsak a családom szeret? De hát, hogy lehet? Végül is nem szeretnek, én se őket. Lehet ilyet mondani? – kérdezte. – Mondhatom azt, hogy valójában nem szeretem őket?

Na de akkor azok, akikkel ivott, azok szeretik önt igazán? Emlékszem erre a kérdésre. Ott hangzott el, ott jutott eszembe először. Ez a „Ki szeret igazán?”-féle kérdés. Végül is, honnan lehet megismerni, hogy valaki igazán szeret? És mi az, hogy igazán? Szeret a négyzetten. Szeret kicsit, vagy igazán, az miről ismerszik meg?

Honnan fogom felismerni, hogy valaki igazán szeret? Mert ő világosan felismerte, hogy onnan, hogy lehet-e vele együtt jól inni. Na most, ha ez nincs, akkor... honnan lehet megismerni?

Ez egy fontos dolog, jó lenne tudni. Persze, azt sem lenne baj tudni, hogy én kit szeretek igazán, de az most mindegy, az első körben engem szeressenek, nem? Hogyha már kaptam eleget, akkor majd tudok adni is, de ha én még sosem kaptam semmit, mit is adjak? Gondolhatnánk.

Eszembe jut erről a kérdésről most egy másik történet. Kétségbeesetten kért segítséget egy anya, hogy nagy baj van a lányával. Fejébe vette ugyanis, hogy önkéntesnek szeretne menni, egészségügyi önkéntesnek, háborús övezetbe. Tehát el szeretne menni ENSZ-küldöttként Szíriába, Afganisztánba, és hogy már évek óta titokban edz, igazi férfias sportokat űz nő léte, be is izmosította magát, fegyenc-edzésre jár, félig föl van nyírva a haja. Évek óta erre készül titokban. Nem mert elárulni, mert tudta, hogy nagy családi botrány lesz ebből. Úgyhogy most arra kér minket az édesanya, hogy legyünk szívesek lebeszélni. Ez persze nem lehetséges. Előbb meg kéne érteni, hogy miért is szeretné ezt a lány...